

Neděle pátá po Kristovu narození

Mt 8, 23—27

Vstoupil na loď a učedníci ho následovali. V tom se strhla na moři veliká bouře, takže loď už mizela ve vlnách; ale on spal. I přistoupili a probudili ho se slovy: "Pane, zachraň nás, nebo zahyneme!" Řekl jim: "Proč jste tak ustrašení, malověrní?" Vstal, pohrozil větrům i moři; a nastalo veliké ticho. Lidé užasli a říkali: "Kdo to jen je, že ho poslouchají větry i moře?"

Toto čtení z Písma je celkem jednoduše pochopitelné. Podle liturgického kalendáře připadá jako čtení na pátou neděli po Kristovu narození a má Pánu Bohu sloužit pro naše poučení.

Proč Kristus vůbec na loďku vstoupil? Z mnoha příčin.

1. Aby spolu s učedníky odpočinul svému unavenému tělu.
2. Aby nás naučil modlit se i ve chvílích v nichž se nám dobře odpočívá.
3. Abychom i my utíkali před pochlebováním a světskou slávou stejně tak, jako Pán Ježíš Kristus utekl tehdy před zástupem, který ho chtěl provolat králem (J6,15)

A tak tedy vstoupil s učedníky do lodě a vypluli. Ne nadarmo přišla bouře právě ve chvíli, když Kristus spal. On sám ve své Boží moci bouři dovolil.

A to proto:

1. Aby učedníci byli utvrzeni ve víře, že On je Pánem, když uvidí div z Jeho moci.
2. Aby dokázal tak, jako že je pravý Bůh schopný i větru a moři poroučet, že je i pravý člověk, když potřebuje spánek, jako kdokoli z nás.
3. Aby nás naučil modlit se v nouzi.

Aby na svých učednících ukázal, že i my, stejně jako oni, se strachujeme především pro nedostatek víry.

Pán Ježíš Kristus vstoupil s učedníky na loď a vypluli. A přišla zkouška. Ne nadarmo přišla bouře právě ve chvíli, když Kristus spal. On sám ve své Boží moci bouři dovolil právě v této chvíli.

Bouře je zkouškou, někdy i trestem, vždy když nám Kristus spí! Učedníci Ho budí a prosí: „*Pane zachraň nás, hyneme!*“ a On jim říká: „*Proč se bojíte, malé víry!*“ Bouře bývají trestem, když nám Kristus spí. Když máme malou víru. A víru máme vždy malou, když nám Kristus spí! Někteří z učedníků byli malé víry. Protože ho měli jen za člověka. Velmi málo věřili, že je Bohem. Neboť, kdyby byli plně věřili, že Kristus je pravý Bůh, tehdy by věděli, že divy může činit ať spí nebo bdí. Bůh nikdy nespí. Není jako člověk, který někdy spí a někdy nespí. Bůh nespí nad žádným člověkem a nezapomene včas přijít jak s metlou k soudu, tak s rukou pomocnou k vysvobození.

Z toho plyne, že učedníci se neměli tolik bát. I když spal byli s Kristem. Měli vědět, že žádný tvor ani žádné přírodní zákony nemohou proti Jeho vůli nic udělat. A On - Kristus nemůže zapřít sám sebe ve své pomoci těm, kteří v Něho doufají. Tak praví ap.Pavel „*2 Timoteovi 2:13 Jsme-li nevěrní, on zůstává věrný, neboť nemůže zapřít sám sebe.*“

Ze čtení také plyne, že nelze věřit a přitom hřešit. Když hřešíme, nemáme dost víry. Ap.Jakub píše, že „*Víra bez skutků je mrtvá (Jk 2,26)*“ Když člověk Boha nemiluje nade všechny věci, tak svou víru umrtvil a stále umrtvuje. V čas, kdy hřešíme, Boha nemilujeme. Je tedy jasné, že kdykoli člověk hřeší, má problémy již ve své víře a lásce k Bohu.

Kdyby lidé plně věřili, že Bůh všechny hříchy vidí a jistě potrestá, nehřešili by s takovou upřímností, ale s větším studem a strachem. Tím ale, že o Bohu pochybují a myslí si: „*Snad to Bůh neuvidí a nepotrestá!*“ tím snadněji páchají nepravostí. A jsme zase u nedostatku víry. U malé víry! Proto každému z nás je zapotřebí **více víry!**

Abychom spolu s učedníky prosili: *„Pane, přidej nám víry!“* To jest: *„Dej nám víru plnou. Bez pochybování a vrtkavosti!“*

Do vrtkavosti víry jsou dnes zabředlí mnozí. Zvláště kazatelé, pastoři a faráři. Svázáni strachem o učení církve, o to, aby nepohoršili mladé ve víře a nepobouřili sloupy sboru nebo neodradili hned na začátku, nesmějí se statečně postavit na Boží pravdu. Lekají se, aby na ně Pán Bůh nezapomenul a církev, či sbor aby je nenapomínali a lidé v lavicích aby je brali. Ale i víra jiných je velmi vrtkavá. Mnozí se dnes obávají, co bude zítra. Zda seženou to, co chtějí a co potřebují. Trápí je také úzkost z toho, že by mohli přijít o své zboží. Kvůli bouřím tohoto času. Že by mohli zchudnout, ztratit to, co nastřádali, nebo se dostat do problémů a nepříjemností. Takovým nám všem Spasitel praví: *„Matouš 6:25 Proto vám pravím: Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Což není život víc než pokrm a tělo víc než oděv? 34 Nedělejte si tedy starosti o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost na svém trápení.“*

Čím více zboží dnes máme. Čím více máme nabídek a možností. Čím máme více svobodné volby. **Tím méně máme víry!** Tím méně důvěry k milostivému Spasiteli, který by i nakrmil bez setí. A tím také méně Ducha svatého, který je dáván podle naší víry.

Závěrem pak je duchovní naučení z dnešním čtení v tom, abychom Ježíše následovali a bez obav se plavili přes moře tohoto světa. Naší lodí má být pevná naděje, že všechny bouře i moře přeplujeme. Bouře jsou velká pokušení a moře, které se zdvihá jednou nahoru a jednou dolů je vzdouvání i našeho života a našeho světa, naší země a naší civilizace. Jednou nahoru a jednou dolů. Někdy je člověk povýšen a jindy zase ponížěn. Proto je třeba být zakotven v pevné naději. A chce-li nás zoufalství nebo všelijaká vrtkavost života zlomit, volejme o to více k našemu milému Pánovi. Jako učedníci: *„Pane, zachraň nás, hyneme!“* Jen ať nedopustí, aby nás ta veliká bouře přemohla. Milý Pane, rač nám pomoci!

Amen